

FLORIN IANOVICI

Pastor Biserica Betel, București

„Omul lui Dumnezeu a plecat; și a fost întâlnit pe drum de un leu care l-a omorât. Trupul lui mort era întins pe drum; măgarul a rămas lângă el, și leul stătea și el lângă trup. Și niște oameni care treceau pe acolo, au văzut trupul întins în drum și leul stând lângă trup; și au spus lucrul acesta, la venirea lor în cetatea în care locuia prorocul cel bătrân. Când a auzit lucrul acesta prorocul care întorsese de pe drum pe omul lui Dumnezeu, a zis: „Este omul lui Dumnezeu, care n-a ascultat de porunca Domnului, și Domnul l-a dat în ghearele leului care l-a sfârșiat și l-a omorât, după cuvântul pe care i-l spusese Domnul.” Apoi, îndreptându-se către fiii săi, a zis: „Puneți-mi șaua pe măgar.” Au pus șaua pe măgar, și el a plecat. A găsit trupul întins în drum, și măgarul și leul stând lângă trup. Leul nu mâncase trupul și nu sfișiasse pe măgar.”

I Regi 13:24 - 28

Recurs la dreptate! (2)

Am ales să vorbim despre o istorie prezentată de Sfânta Scriptură, ce ridică probleme cu privire la înțelegerea adevărului. După ce citești pasajul biblic rămâi surprins, confuz și cu numeroase semne de întrebare. Relatarea aceasta poate constitui un argument pentru cei ce amestecă lucrurile lui Dumnezeu cu lucrurile lumii.

În 1 Împărați cap.13 ni se spune despre un om al lui Dumnezeu, un profet, care a venit din Iuda la Betel cu sarcina de a vesti un Cuvânt al lui Dumnezeu împotriva altarului zidit de Ieroboam, regele Israelului care a construit un sistem idolatru, călcând legea lui Dumnezeu.

În numărul trecut al revistei am văzut cum prorocul tânăr ajunge la Betel cu un mesaj din partea lui Dumnezeu. Acest mesaj îi era clar. Regele Ieroboam săvârșise un întreit păcat. În numărul de față vom analiza atitudinea prorocului bătrân.

Prorocul bătrân este mai înainte de toate profet. Biblia nu se joacă cu cuvintele. Dar e la fel cu cuvântul:om. E diferență să fii ființă umană sau om. El este lucrătorul care a rămas într-un Iuda idolatru. A auzit de toate păcatele săvârșite de către Ieroboam și nu a făcut nimic. Nu l-a confruntat cu legea lui Dumnezeu și nici nu a plecat din Iuda. Ieroboam a fost mulțumit cu faptul că prorocul bătrân a rămas pe loc. Avea nevoie ca oamenii să știe că în Iuda se găseau oameni prin care Dumnezeu vorbea. Pe de altă parte, prorocul cel bătrân nutrea nădejdea că Dumnezeu va vedea că el nu s-a dus la altarul din Betel. Totuși și-a trimis fiii ca să vadă cum a fost. Ceea ce nu știa prorocul bătrân era faptul că Dumnezeu nu poate fi înșelat de o mână de țărăni. Nu poți să fii lucrător cu Dumnezeu dacă nu îți asumi responsabilitatea lucrării. Să fii în pace cu Ieroboam și cu Dumnezeu e imposibil. În fond prorocul avea o casă, o reputație, un grup de admiratori. Cum să lase totul și să meargă la Ierusalim, locul adevăratului templu?

Câți oare dintre noi nu pierdem darul pentru că nu avem curajul responsabilității? Citim în Biblie că apostolul Pavel îi spune lui Timotei să înflăcăreze darul care este în el. Și noi credem că acest lucru presupune să ne

rugăm mai tare sau să vorbim mai mult în limbi. E un preț de plătit pentru ca darul să fie aprins. E un cost să menții temperatura dragostei ridicată. Uneori te desparti de lucrurile dragi, de un serviciu, de un avantaj, de ceva prieteni sau chiar de o anumită comunitate. Darul presupune integritate, iar integritatea presupune sacrificii care ard. Numai așa darul rămâne înflăcărat, aprins, chiar dacă nu ne plac flăcările. Dorința de a vedea oameni mântuiți arde. Dorința să vezi un păcătos salvat arde. Așa era mistuit apostolul Pavel.

Prorocul bătrân este informat de fiii săi despre lucrurile pe care le făcuse prorocul tânăr. Nu i-a venit bine. Reputația lui era în pericol. Oamenii puteau să se întrebe: *„dacă noi avem aici proroc de ce vine unul din Iuda? Sau, nu cumva...?!”*. Prorocul bătrân era în pericol să își piardă reputația înaintea oamenilor. Ce trist e faptul că nu s-a mâhnit de ceea ce a ajuns. Putea fi momentul trezirii lui, momentul când să realizeze că Dumnezeu nu mai lucra prin el din pricina compromisului. Dar el era preocupat de imaginea sa.

Ascultând ce istoriseau fiii lui, i-a încolțit un plan în minte. A aflat că omul lui Dumnezeu l-a refuzat pe Ieroboam cu darurile și ospesia oferite. Totul se putea aranja pentru el, dacă profetul

tânăr intra în casa lui. Dacă venea în casa lui, însemna atunci că oamenii ar fi spus că Dumnezeu are un plan în care îi folosește pe amândoi prorocii. Dacă prorocul cel tânăr nu intra și refuza găzduirea celui bătrân atunci oamenii ar fi înțeles că Ieroboam și prorocul bătrân sunt o apă și un pământ. Prorocul cel bătrân cunoștea multe din vulnerabilitățile slujirii. Așa reușeste să îl convingă pe cel tânăr să vină la el. Când profetul tânăr i-a călcat pragul, imaginea prorocului bătrân, înaintea oamenilor, era salvată, chiar cu prețul minciunii. Tot planul prorocului bătrân a fost o înșelătorie, o minciună, ca să își salveze statutul, imaginea, numele înaintea oamenilor.

Ceea ce este clar până în acest punct este faptul că prorocul bătrân este în afara voii lui Dumnezeu. Ceea ce este șocant, este însă faptul că în timpul mesei prorocul bătrân procește celui tânăr pedeapsa Domnului pentru neascultarea sa. Este punctul în care, ca odinioară bietul Iov, îți pui mâna la gură și spui: cum se poate? Prorocia este adevărată, pedeapsa se împlinește, dar ce facem noi, cei ce citim acest pasaj?

Noi avem nevoie în viața de credință de postulate, de principii care nu se schimbă, de axiome care să ne dea încredere în matematica lui Dumnezeu.

Dacă urmărim matematic ce s-a întâmplat observăm, că de fapt, Dumnezeu Și-a împlinit cuvântul. Față în față erau prorocul cel tânăr și cel bătrân. Prorocul cel tânăr era omul lui Dumnezeu. Dar un om care lăsase garda jos, fiind înșelat de minciuna celui bătrân. Prin prorocul cel tânăr nu putea veni o descoperire deoarece era „ecranat” de propria sa neascultare și pentru că darul este în folosul altcuiva și nu putea proroci pentru el însuși. Pe de altă parte Dumnezeu nu se lasă batjocorit de o mână de țărână. El va da pe față minciuna prorocului bătrân prin gura lui, pentru că ce înseamnă în fapt această profeție pentru prorocul bătrân? Înseamnă că este dată pe față minciuna spusă mai înainte. El va zice celui tânăr: „pentru că te-ai întors și ai mâncat pâine și ai băut apă – în locul despre care îți spuseseam: «să nu mănânci pâine și să nu bei apă acolo» – trupul tău mort nu va intra în mormântul părinților tăi.” Cu alte cuvinte, el spune: ce am zis mai înainte ca fiind de la Domnul a fost o minciună.

Așa ne judecă Dumnezeu. Cuvintele pe care le rostim ne vor judeca. Un proverb spune că: „gura păcătosului adevăr grăiește!” Vorbim despre Dumnezeu, dar dacă nu trăim ce vorbim, suntem proroci mincinoși.

Dumnezeu iubește dreptatea. El nu a lăsat pe prorocul tânăr să fie mințit și nici pe prorocul bătrân să pară ceea ce nu este, adică un lucrător. Dumnezeu a lăsat ca adevărul să fie rostit prin gura celui ce mai înainte a mințit pentru ca el să fie dat de gol înaintea oamenilor. Dumnezeu e drept și judecă cu dreptate. Chiar dacă prorocul bătrân procește, el nu este proroc. El doar își rostește sentința. La fel ca toți cei ce rostesc Cuvântul Domnului și nu se depărtează de neleguire. La fel ca cei ce cântă din dorință de slavă deșartă. La fel ca cei ce ascultă în bănci Cuvântul Domnului ca mai apoi să bârfească slujitorul.

Drama prorocului bătrân e aceea că joacă teatru până la sfârșit, nu se pocăiește, nu își mărturisește minciuna, nu își schimbă viața. Imaginea sa înaintea oamenilor e perfectă.

Prieteni! Urmează cerul după pământ. Nu te îngrijora de ceea ce se vede aici, de ceea ce oamenii cred, spun sau văd în tine. Contează ce știe Dumnezeu. Și Dumnezeu ne invită la: **recurs la dreptate!**

N-aș vrea nicicând

N-aș vrea nicicând să mă-ncălzesc,
La focul judecății
Nici planuri rele să urzesc
Atunci când frații zăbovesc
L-altarul judecății.

N-aș vrea nicicând să mă-ncălzesc,
La focul urii grele,
Când gânduri negre năpădesc,
Adu-mi aminte să iubesc,
Și spală-mă de ele.

N-aș vrea nicicând să mă-ncălzesc,
La foc de necredință
Ce-i efemer și e lumes
Ajută-mi Doamne să gonesc
Chiar dacă-i umilintă.

N-aș vrea nicicând să mă-ncălzesc,
La foc de lenevie,
Tu mi-ai dat mâini ca să muncesc
Iar nefăcând nu dobândesc,
La urmă o simbric.

N-aș vrea nicicând să mă-ncălzesc,
La focuri ce-s străine,
Să ard de dragoste doresc
Căldura să o răspândesc,
Isuse pentru tine!

GELU UNGUR